

γυναικάτον τό, ἐνιαχ. γεναικάτον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. γυναικάτος.

Ἡ καλή συμπεριφορά, ἡ κοσμιότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς γυναικὸς ἐνθ' ἂν. : "Οἱ γὰρ πῆς, ἡ κοκόνα ἡ Δεσποινῶν ἔχει πάνω της πολὺν γεναικάτον (οἱ γὰρ πῆς=δυντὼς) Κύπρ. Νὰ δῆς τξ' ἐμὲν δὰ γεναικάτα μου! αὐτόθ. Τὰ γεναικάτα τῆς Μαρικοῦς ἔλ' λία αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τδ' ἀκόμα τ' ὀνομάσ-σου ἐννὰ 'νι σκαλισμένον
μὲ τσεῖν' τῶν ἀδερτζιῶσ-σου σὲ κάθε μιὰν καρτκιὰν
τδ' ἐνν' ἀδονᾶ γιὰ πάντα 'ς τὸν τόπον τιμημένον
τδαὶ γιὰ τὸ γεναικάτον τδαὶ γιὰ τὴν ἀθροπκιὰν

Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. Τραούδ. 3,108. Συνών. ἀνθρωπι-
πιά, ἀνθρωπισμός, ἀνθρωποσύνη, ἀν-
θρωπότης 3, εὐγένεια. Ἀντίθ. ἀγένεια, ἀν-
ανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαιδουριά II, γαι-
δουριλίκι, γαιδουροσύνη, γαιδουρότη,
γουρουριά, χωριάτι.

γυναικάτσος ὁ, Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. γυναικάτσα
Ἀπουλ. (Μαρτίν. Στερν. Τσολλῖν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτσος.

1) Γυνὴ ἀνδρώδης καὶ ρωμαλέα ἐνθ' ἂν. : Γυναικά-
τσος φαίνεται ἡ Σόφω μὲ τὴν πλεξουνδάρη πού ἔχει
Ὁθων. 2) Γυνὴ λίαν ἐργατική καὶ φιλόπονος ἐνθ' ἂν. : "Εν'
γυναικάτσα, βαστᾶ καλὸ σπίτι (= οἰκοκυρεῖ) Ἀπουλ.
(Τσολλῖν.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρος 1.

γυναικέα ἡ, Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.—έα,
περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 240, 246.

1) Ὁσμὴ γυναικός, ὁσμὴ προδίδουσα τὴν παρουσία
γυναικός : Γυναικέαν μυρίζει. Συνών. γυναικίλα.
2) Ἡ οἰκοκυροσύνη, ἡ φιλοκαλία τῆς γυναικός : "Εμορφο
σπίτι! Ἐμὲν ἐμπαίνεις ἀπέσου, θωρεῖς τὴ νοικοκυροσύνη,
γυναικέες μυρίζει.

γυναικεῖα ἐπίρρ. Εὐβ. ("Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ.(Μαργαρ.)
Πελοπν. (Αἰγιαλ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Παππούλ. κ.ά.)
γυναικεῖα Πελοπν. (Μάν. Οἰτυλ.) γυναικεῖα Θεσσ. (Τρίκερ.)
γυναιτσεῖα Ἀστυπ. γυναικεῖα Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ὁθων.
Παξ. Πελοπν. (Αἰγ. Γαργαλ. Πάτρ. Φεν.) Ρόδ. Σύμ.—Λεξ.
Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γ'ναίκεα Σάμ. γυναιτσα Ἄνδρ. γε-
ναιτθεα Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γεναιτσα Σκῦρ. ἀ-
γ'ναίκεα Μακεδ. (Νέο Σούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυναικεῖος. Ἡ λ. Βυζαντ. ὡς μαρτυ-
ρεῖ τὸ εἰς Μαχαιρ. 1,444 (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ ἔκατzen
(ἢ ρήγαινα) ἀπάνω τῆς θαυμαστῆς μούλας γυναικεῖα». Ὁ
τύπ. γυναικεῖα, τοῦ ὅπ. ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου
κατὰ τὸ ἀντρίκεια, καὶ εἰς Σομ. Διὰ τὸν τύπ. τὰ
γ'ναίκεα πβ. τὰ ἀνάλογα τ' ἀνάποδα, τ' ἀνά-
σκελα, τ' ἀπάνω κ.ά.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον, καθὼς συνηθίζεται ὑπὸ τῶν
γυναικῶν ἐνθ' ἂν. : Καβαλλάον γυναικεῖα Πελοπν. (Αἰγ.)
Ἐντύθηκε γυναικεῖα Πελοπν. (Κόρινθ.) Γιὰ θώρει τον,
ἀνδρας τδαὶ καλ-λιτθεύτζει γεναιτθεα Κῶς. Σὺ πού 'σαι
ἀνδρας 'ἐμ-πρέπει γὰ καλ-λικᾶς γεναιτθεα Κῶς (Καρδάμ.)
Οἱ γεναιττες καβαλλ'τσεῖνε γεναιτσα τσ' οἱ ἀντρες ἀντρί-
τσα Σκῦρ. Οἱ καβαλλαράοι ἀνδρίκεα γιὰ γ'ναίκεα γιὰ

πανουσάμαρα εἶνι, σαλαγᾶνι τοῦ ζῶ τ'ς Σάμ. Καβαλλ'κεῖον
τὰ γ'ναίκεα Θεσσ. (Δομοκ.) Οὐ Γιωργονς ἔκατδι ἀγ'ναί-
κεια ἀπάν' 'ς τοῦ γαδούρ' Μακεδ. (Νέο Σούλ.) || Ἄσμ.

Γυναικεῖα πάει καὶ ντύνεται, γυναικεῖα πάει καὶ ἀλλάζει,
γυναικεῖα πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά, γυναικεῖα χαιρετάει,
γυναικεῖα παίρνει ἀντίδωρο 'πὸ τοῦ παπᾶ τὸ χέρι
Κέρκ.

Γυναικεῖα βάλ-λᾶ εἰ τὸμ-μαλ-λᾶ, γυναικεῖα τὸμ-μαρδῆλι
Ρόδ.

Γυναιτσα πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά, γυναιτσα προσκυτάει
Ἄνδρ. Συνών. γυναικάτα, γυναικήσια, γυ-
ναικίστικα, γυναικίτικα. Ἀντίθ. ἀντρί-
κεια, ἀντρίστικα.

γυναικεῖος ἐπίθ. σύννηθ. γ'ναικεῖος Ἡπ.(Παλάσ.) γυ-
ναιτσεῖος Πελοπν. (Τρίκκ.) γυναιτθεῖος Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.) γεναικεῖος Εὐβ. (Βρύς.) γυναικεῖος Ἑρεικ. Ζάκ.
Ἰων. (Βουρλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκάδ.
Βερεστ. Βυτίν. Μεσσην. Οἶν. Πάτρ. κ.ά.) Προπ. (Μαργαρ.)
Χίος(Βροντ. Ἑγρηγόρ.) Ψαρ.—Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ.,
8. Α. Πάλλ. Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 120 —Λεξ. Βάιγ. Βυζ.
Βλαστ., 390 Πρω. Δημητρ. γυναικεῖος Α. Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Ἀλμυρ. Βαθύρρ. Δομομ. Κακο-
πλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Μαῖστρ. Μέτρ. κ.ά.)
Μακεδ. (Βελβ. Βόιον Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Δῖον Δο-
ξᾶτ. Θεσσαλον. Λιτόχ. Κοζ. Κολινδρ. Ὀλυμπ. Σέρρ. Σιάτ.
κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. κ.ά.)
γ'ναίκεος Ἡπ. (Ἄγναντ. Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κόνιτσ.
Κουκούλ. Πράμαντ. Τζουμέρκ.) γ'ναικεῖος Μακεδ.
(Βαρβάρ.) γυναιτσεος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἄνδρ. Μύκ.
γυναιτθεῖος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Κλουτσι-
νοχ.) γ'ναίτσεος Λέσβ. Σκῦρ. γεναιτσεος Κῶς κ.ά. γε-
ναιτθεος Σκῦρ. γ'ναίκεος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγ'ναίκεος
Μακεδ. (Στεφανιν.) Οὐδ. γυναικεῖον Πόντ. (Τραπ.) γυναι-
κεῖον Α. Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) γυναικεῖον Μακεδ.
(Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Φθιώτ. Φωκ.
κ.ά.) γυναιτσεῖος Τσακων. γυναιτσεῖο Τσακων.(Χαβουτσ.)
γυναιτσεῖο Μεγαρ. γ'ναικεῖο Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ἀλ-
μυρ.) Παξ. ἀγ'ναίκεος Μακεδ. (Σέρρ. Στεφανιν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γυναικεῖος. Ὁ τύπ. γυναικεῖος
καὶ Βυζαντ. Ὁ τύπ. γυναιτσεῖος εἰς Ἀθηναϊκὸν
ἔγγραφο τοῦ 1749.

Α) Ἐπιθετ., ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναικα σύννηθ.
καὶ Τσακων. : Γυναικεῖος σάκκος-τρόπος, γυναικεῖα φωνή-
φορεσιὰ-χτενισιὰ, γυναικεῖο σῶμα-φόρεμα-καπέλο, γυναι-
κεῖα παπούτσια - γάντια σύννηθ. Τοῦ θέρισμα εἶνι γ'ναίκεα
δ' λυὰ Στερελλ. Σοῦ 'φθαξε γυναικεῖα παπούτσια Εὐβ.
(Βρύς.) Φορεῖ γυναικεῖα ροῦχα Κεφαλλ. Λέγ' μὴ γ'ναίτσεα
φονή Λέσβ. "Ενα ὀγκιουμα γυναιτσεῖος (ἐνα ὑποκάμισο
γυναικεῖο) Τσακων. "Επιασε καὶ τὸ πελέκησε καὶ τό 'κανε
ἐνα κορμί γυναικεῖο (ἐκ παραμυθ.) Ἰων.(Βουρλ.) Τότις μὴδ'
ς' τ'ν ἀπλώστρα δὲν ἀπλώναν ἀσπρόρ'χα γ'ναίκεα, μὴ
λάχ' καὶ τὰ ἰδῆ ἀδρας Σάμ. Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα
τὴν ἐρωτική, τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ
γυναικεῖα δροσιὰ Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἂν. || Φρ. Γυναικεῖες
κουβέντες (μὴ σοβαραί, ἀνάξαι προσοχῆς) σύννηθ. Γυναι-
κεῖα καμώματα σύννηθ. Γυναικεῖα μυαλὰ σύννηθ. (Πβ. «γυ-
ναικὸς φρένες» Paroemiogr. 1,233 (ἐκδ. Leutsch-Schnei-
dewin). Γυναικεῖα κλάματα (ὑποκριτικὰ) σύννηθ. Γυναι-
κεος λογαριασμὸς (ἀπλοῦς καὶ ὀρθὸς) Πελοπν. Γυναικεῖα

